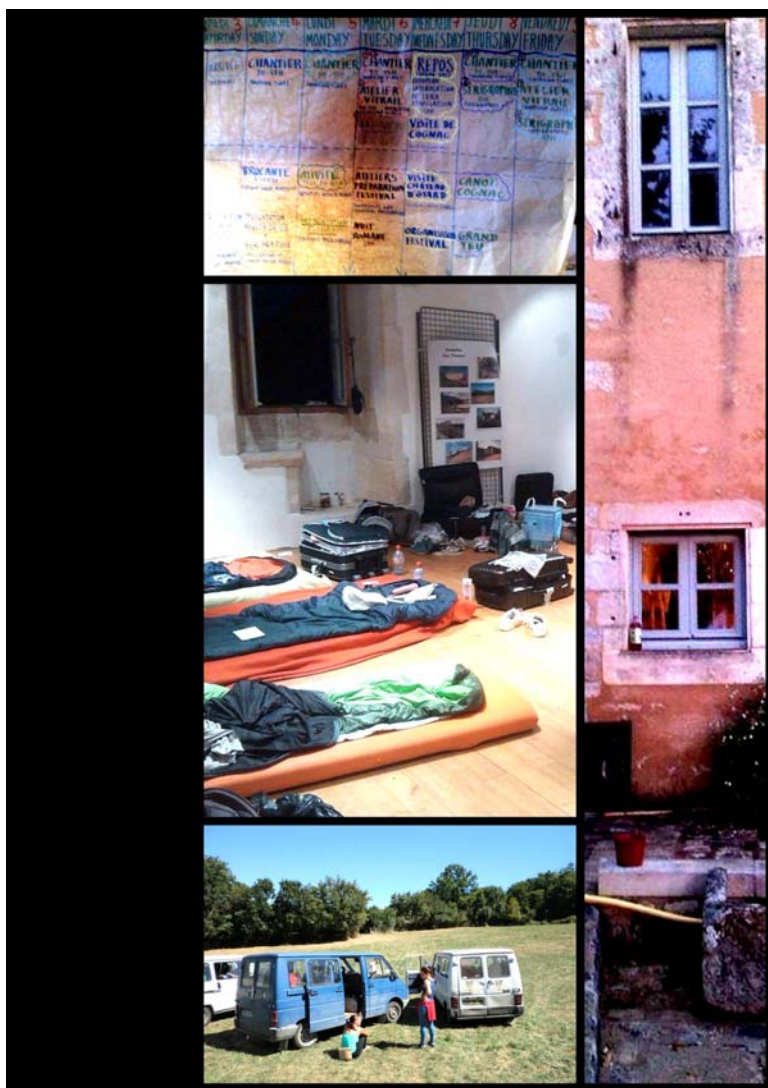

Találd meg a tökéletes követ!

Felejthetetlen, élményekben gazdag 12 napot tölthettünk Franciaországban. Utólagosan is nagyon köszönjük azt a sok-sok élményt, melyben részünk lehetett. Hatalmas kirándulások dél-Franciaország elrejtett, és csak a helyiek által ismert zugaiban, ismerkedés a franciák szokásaival, (a magyar gulyásleves után is tömtek magukba egy kis sajtot), a spanyolok szertelenségével és életvidámságával, egy percre sem unatkoztam, ha a spanyolokkal voltam körülveve. A csehekkel, örömmel fedeztük fel nyelveinkben a közös szavakat, érdekes és egyben jó érzés volt, mikor meghallottunk egy-egy, a mi nyelvünkben is használatos szót, majd közösen használtuk őket. Természetesen azért dolgoztunk is! Maga a munkaterület, vagy ahogyan odakinn mondják: „chantieeeeer”, amolyan jól elnyújtva az e betűt, egy gyönyörű patak egyik oldalán helyezkedett el, másik oldalán hatalmas legelő. Rá kellett jönnünk, a franciák más munkatempóhoz vannak szokva. A megfelelő kő megtalálása érdekében 1,5 napig is képesek kutatni, hiszen nekik az az egyetlen, tökéletes formájú kő kell, melyet aztán nagy elégedettséggel tesznek a helyére. Meg lehet próbálni a „majdnem tökéletes” követ elhelyezni látszólag jól, de jönnek a franciák, és azonnal kiszúrik ezen próbálkozásokat, ügyelnek rá, hogy eltávolítsák az összes hamis követ, és a történet kezdődhet elölről: Találd meg a tökéletes követ!

Miután mindenki reggelizett elindultunk a 9 személyes furgonokkal a munkaterületre. Az első nap mindenki ment dolgozni, később föl lettünk osztva csapatokra, így volt, aki a főzésben vett részt, volt, aki a takarításban, és volt, aki kézműves programokra ment, de előbb utóbb sorra került mindenhől mindenki. A munkaterület rövid 15 perces útra volt a szállástól, de annyira szép volt a táj, hogy nem lehetett megunni az utazást.

A feladat egy vízimalom helyreállítása volt, megtartva eredeti jellegét. Csak minimális új anyag felhasználásával, a régi már nem stabil részek lettek lebontva és ugyan abból a kövekből újra építve. Így a feladat nagy része abból állt, hogy köveket kerestünk, ami nehezebb volt, mint gondoltuk. Szerszámaink hűen a malom szellemiségéhez jóformán egy kalapács és két féle véső volt, és egy kesztyű. Volt időnk rájönni, hogy mikor melyiktől pattan úgy a kő, ahogy mi szeretnénk.

Volt, aki a malom épületén dolgozott, a szelemenek alatti köveket kellett újra rakni egy állványzatról. Az állványzatra is egy vödörrel és egy csigával húztuk föl a gondosan válogatott, de végül nem mindig passzoló köveket. Míg mások a malom előtti folyóárkot falazták, ha készen voltunk egy sorral, akkor jött az ellenőrzés, hogy megfelelő köveket sikerült-e találnunk, ez általában elsőre nem sikerült, de a nap végére büszkék voltunk magunkra. A tábor végére már az összes kő kupacot átválogattuk.

A terület körülöli részt is megművelte egy kis csapat. Persze mielőtt elkezdtük a munkát a táborvezetők elmondták, hogy mit hogy kell csinálni, kiképeztek minket kőfejtésből és malterkeverésből. A munkát egy kis tízóráival, ebéddel vagy uzsonnával szakítottuk meg mindig. Hiába cipeltünk egész nap nehéz köveket, olyan jókat ettünk a kövek között, hogy egy dekát nem sikerült senkinek se leadnia. A tábor végére megszoktuk a pataokban mosogatást és a kövek között evést. Visszaemlékezve olyan gyorsan eltelt az idő mintha csak egy napot dolgoztunk volna. Nem csak szakmailag volt hasznos a munka, de meg tanultunk vigyázni a másokra és csapatban dolgozni is.

Míg itthon megdőlt a melegrekord, Franciaországban az idő leginkább hűvös, tavaszias volt. A franciák lendületét és kalandvágyát azonban semmi sem állíthatta meg, így elvittek minket egy kajak túrára a La Charante folyóra, ami körülbelül 2 órás evezés volt hatalmas izgalmakkal.

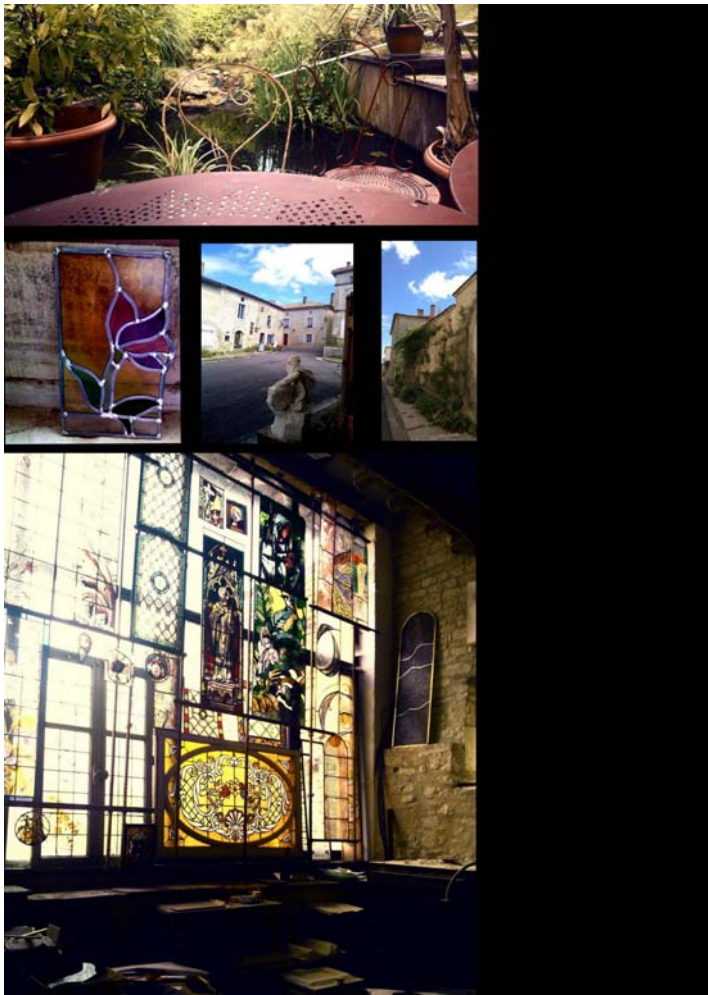
Először választott magának mindenki egy megfelelő méretű mentőmellényt, egy-egy kajakot, majd elhelyezkedtünk és már löktek is be minket. Alábecsültük a programot, több volt egyszerű kis evezésnél. Az első pár méter után jött egy kisebb vízesés, amin le kellett eveznünk. Mindenki sikított. Ezután újabb és újabb lejtőn kellett haladnunk, lehetőleg úgy, hogy egyikünk se essen ki és ne boruljunk fel, bár sokszor olyan meredek volt a csónak helyzete, hogy kishíjján elhajítottuk az evezőket és majdnem beleugrottunk inkább a folyóba. A pulcsink, hosszúnadrágunk, cipőnk (mivel az idő nem volt túl meleg), csurom víz lett, de a Pakisztán barátaink erről egyébként is gondoskodtak. Evezési technikánk nem igazán hasonlított olimpikonjainkéhoz, mondhatni parttól-partig cikáztunk, de mellettünk szóljon, az akadályokat is kerülgetnünk kellett. Volt, hogy fennakadtunk egy sziklán és közös belengéssel próbáltuk továbblökni a csónakot, és olyan is volt, hogy a belógó fa majd' a fejünket vitte le. Hangos ütemezéssel próbáltuk irányítani a gyors sodrású folyón a kajakot, vagy éppen a „fééééék” szóra próbáltunk megállni a partnak ütközés előtt.

Egy kis gyakorlás után kezdtünk belejönni és a célba is elsők között értünk végül be. Hatalmasakat neveltünk a szürkületig tartó evezés közben. A célnál autó várt minket, és csurom vizesen, átfagyva indultunk haza, ahol a tapssal fogadott forró Gulyáslevesünk volt az est megmentője.

A számos kirándulás közül, amin részt vettünk talán az egyik legérdekesebb Tussonban volt. Egy igazán hangulatos kis városba érkeztünk, ami árasztotta magából a nyugalmat az odautazók számára. Egyszerűsége és csendessége magával ragadott minket. Úti célunk egy kis ólomüveges műhelybe vezetett, ami csak fokozta az érzést, amit a város utcái adtak.

Az üveges mester egy igazi francia bácsi volt, a rájuk jellemző könnyedséggel, nyugalommal és bohósággal. Miután készségesen körbevezetett a birodalmán, megmutatta kis csapatunknak az üveg vágás minden fortélyát. S már kezdődhetett is a munka.

Mindenki készíthetett magának egy képet, amihez adott sablonokat is, de teljes szabadkezet adva, akár valami újat is tervezhettünk magunknak. A kép kiválasztása, vagy kitalálása után jött az üvegdarabok felkutatása. Rengeteg kis láda került elő az asztalok alól, amik szebbnél-szebb színű, és érdekesebbnél-érdekesebb mintázatú üvegeket rejtettek magukban. Ez után jött a mintára vágás, ami nagy odafigyelést és sok esetben nagy erőfeszítést is igényelt, de az eredmény feledtetett mindent szenvedést. Mindezek után az üvegmozaikokat már csak össze kellett illeszteni. Egy speciális fém sín közé szorítottuk őket, majd a végén forrasztópáka és némi cin segítségével fejeztük be a művet. A nap végén kissé elfáradva indultunk vissza a táborba az elkészült „remekműveinkkel”, ugyan csak egy napról volt szó mégis örök élményeket adott.

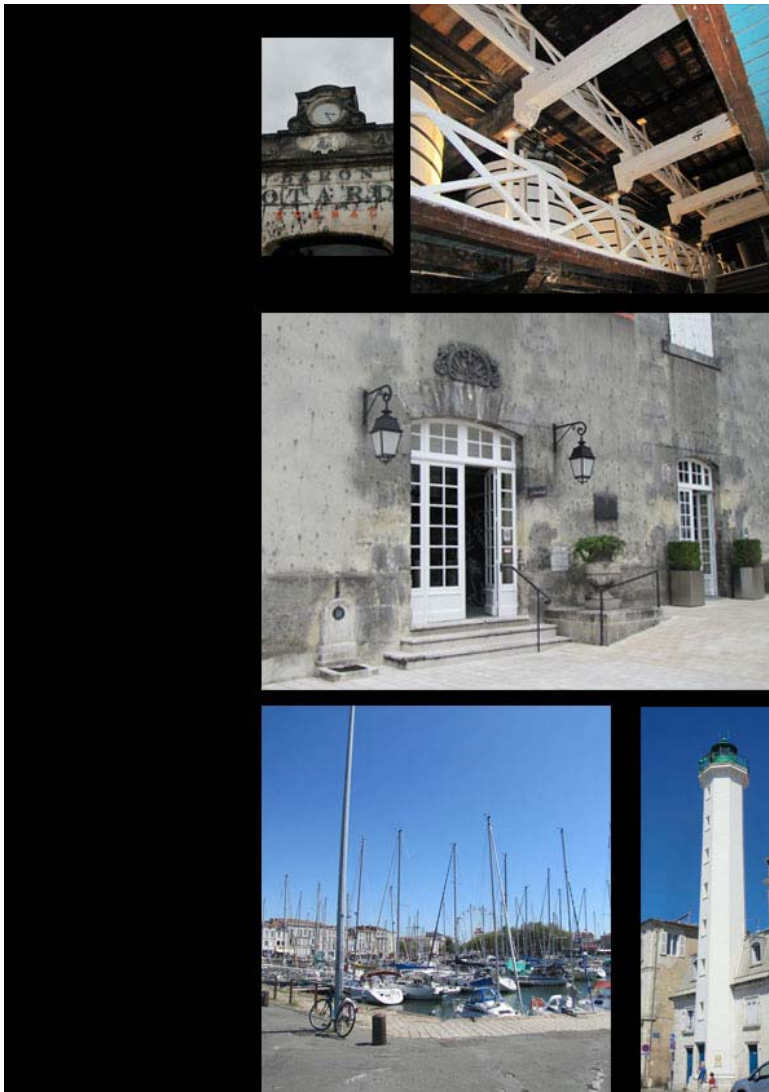

A szakmai tapasztalaton túl rengeteg élménnyel gazdagodtunk, s minden nappal egyre közelebb kerültünk ahhoz, hogy átérezzük azt a bizonyos "francia életérzést". Rajonganak a művészetekért, élvezik az ízeket, és soha semmit nem sietnek el.. Néha csak úgy kiülnek a folyópartra egy üveg finom borral, zenét hallgatnak, elmerülnek egymás társaságában..

Ottlétünk alatt mi is isteni sajtokat kóstolhattunk meg, amiket házi készítésű lekvárral fogyasztottunk. A francia konyhaművészetén túl megismerkedhettünk a többi nemzet specialitásaival is. A spanyolok például tortilla vacsorával vártak minket, amihez elkészítették a méltán híres sangriájukat is.

Ellátogattunk Cognac városába is, ami nem csak építészeti jelentett feltöltődést, hanem megismerkedhettünk a cognac készítés módjával, fejlődésének történetével, és lehetőségünk nyílt megkóstolni pár különlegesebb italt.

A tábor végén egy felejthetetlen napot töltöttünk La Rochelle-ben, ahol a kikötőben vacsoráztunk, s szinte minden tengeri herkentyűt megkóstoltunk. Azóta is emlegetjük azt az estét

A tábor végére úgy gondolom egy kellemes csapat jött össze a sok élmény által összekovácsolva, néhányukkal a mai napig tartjuk a kapcsolatot, és talán egyszer találkozunk még valahol. ☺

Csabai Réka
Földvári- Nagy Ágnes
Harangozó Szilvia
Viszovszki Rózsa
Zámbó Tímea